

tari. Et jam die uno per hos labores acto, secunda vigilia noctis in arduo montis jugo, quod in suprema valle fuit, agmen continuit, fessum militem cibum capere jubet, ac paululum quiescere. Inde sub auroram motis signis, quum agmen procedere cœpisset, Paris Ludronius jam antea Veneto nomini conciliatus, repulsis a fronte hostibus, præsto affuit: eum miro gaudio complexum per asperrimos Italiæ montes Mellita cum omnibus copiis sine aliquo montanorum metu secutus, ad vesperam in pacato confedit. Censebant omnes, hic refici jumenta oportere, asperitate locorum defatigata, nec non & militem, duorum jam dierum ac totidem noctium assidua itineris jactatione deffessum. Quod fieri nullo modo Mellita est passus: quin properandum esse prius, quam Tridentinus Antistes Venetum per suos fines transiturum rescivisset, dicere. At licet maturatum sit, hostis tamen falli non potuit: Poloni Maclovienfes a barbaro sub vesperam missi, excitis ad arma montanis, copias omnes pene intercluserunt: quod nisi ita, ut dicimus, properatum esset, atrocissima omnino clades in angustiis, ad quas ventum erat, quasque hostis infederat, fuisset accepta: quanquam sic quoque in ipsis angustiis est non mediocriter trepidatum. Hirti calles ac præpediti mediis montibus erant, quibus hinc rupes & saxorum ruinæ ingentes impendebant, inde profundissimi torrentis aquæ despici, tam procul ab hominis aspectu recedentes, ut quæcunque in imo fundo jacentia caligantes oculi intuerentur, dimidio minora quam essent, apparerent. In hæc quoque horrenda loca ab efferratissimis incolis quosdam ordine aberrantes dejectos credere. Has angustias barbarus infederat, & quid sub noctem, quæ jam prope instabat, moliturus esset apparebat: ut, dejectis saxorum molibus in subjectum agmen, ingentem subito ederet stragem. Mæsticia & desperatio non itineris solum, sed vitæ quoque in ore omnium imminebat: quod Venetus ductor sentiens, Cavalcabovem, Rangonium, & Guidonem, impigros juvenes, cum trecentis peditibus, qui gladium & breviores hastas haberent,